

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 14.067 van 14 juli 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is het rijk binnengekomen op 27 mei 2006 en heeft zich dezelfde dag op de luchthaven te Zaventem vluchteling verklaard.
2. Verzoekers asielaanvraag werd ontvankelijk verklaard op 1 juni 2006. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 16 juni 2006. Hij werd gehoord op 4 juli 2006. Op 1 september 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 117 van 15 juni 2007 het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.
3. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 30 augustus 2007. Op 6 september 2007 werd door

verzoeker een schriftelijke verklaring ingevuld en ondertekend. Zijn dossier werd overgemaakt op 6 september 2007. Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal gehoord op 20 november 2007.

4. Op 7 maart 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 maart 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten Gronde

- 2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten, betoogt verzoeker dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat hij conform deze procedure, recht heeft op een onderzoek van de feiten door het juridictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden van zijn asielaanvraag op het moment van de finale beslissing. Verzoeker stelt dat dit recht beperkt wordt gezien hij na het indienen van onderhavig beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Verzoeker geeft verder een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht” en ondersteunt zijn betoog met rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 6 lid 1 van het E.V.R.M.. Afgeleid uit de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voert verzoeker verder aan dat zijn recht op een beroep in volle rechtsmacht en zijn recht op verdediging grondrechten zijn dewelke door het Handvest worden gegarandeerd. Verzoeker merkt op dat zowel de Kwalificatierichtlijn (2004/83) als de Procedurerichtlijn direct verwijzen naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar artikel 47 van het Handvest. Verzoeker betoogt dat de invulling van dit artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6 van het E.V.R.M. met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar naar alle materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht en dat de tekst van artikel 47 van het Handvest de artikelen 6 en 13 van het E.V.R.M. incorporeert. Verzoeker meent “dat de procedure bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins kan omschreven worden als een “quasi juridictioneel orgaan”” vermits verzoeker werd gehoord en daarna een beslissing werd genomen zonder dat het hoorrecht op correcte wijze werd gewaarborgd. Ten slotte vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie die luidt als volgt: “Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”
- 2.2. Verzoeker heeft de mogelijkheid om voor de Raad aan te tonen dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet steunt op werkelijk bestaande, concrete feiten die door hem met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld. Onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021) betekent “volheid van rechtsmacht”, luidens de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting

van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95), dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming, of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep gaat de hele zaak immers over op de Raad met alle feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. De Raad onderzoekt bijgevolg of de feitelijke gegevens juist zijn, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een besluit is gekomen. In het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, Vreemdelingenwet):

- omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door Raad niet kan worden hersteld;
- omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Het feit dat de Raad bij een vastgestelde substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen waardoor hij zijn volle rechtsmacht niet kan uitoefenen, de bestreden beslissing vernietigt en terugstuurt naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet zelf een beslissing in de plaats stelt, komt niet tekort aan de eis van "volle rechtsmacht" (zie ook in die zin R.v.St. over "volle rechtsmacht" arr. nr. 160.759, van 29 juni 2006, inzake LAMOEN; R.v.St. arr. 160.761, van 29 juni 2006; R.v.St. arr. nr. 160.760, van 29 juni 2006, inzake Huybrechts).

Verder voorziet de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, wel degelijk in de mogelijkheid tot het aanbrengen van nieuwe stukken na het indienen van het beroep, mogelijkheid waaraan evenwel grenzen werden gesteld. Artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift, en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure. In afwijking van het tweede lid van artikel 39/76 van voornoemde wet, en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier, ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen, en dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Het gebrek aan een eigen aanvullende onderzoeksbevoegdheid van de Raad wordt dan ook in voldoende mate ondervangen door de mogelijkheid om de bestreden beslissing te vernietigen en voor verder onderzoek terug te sturen naar het Commissariaat-generaal en de mogelijkheid voor de Raad om onder de hoger genoemde voorwaarden rekening te houden met elk nieuw gegeven dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen.

- 2.3. Het feit dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet voorziet in de mogelijkheid tot het indienen van een geactualiseerde memorie/conclusie als schriftelijk verweer tegen de repliek van het Commissariaat-generaal, maakt geen schending uit van de rechten van verdediging, daar verzoeker ter zitting de kans krijgt om mondeling te repliceren op de verweernota.
- 2.4. Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker wel degelijk beschikt over een beroep in volle rechtsmacht en dat de rechten van verdediging op geen enkele wijze worden geschonden temeer daar de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de bindende kracht van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat het Europees Hof van Justitie in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03, waarnaar verzoeker verwijst, uitdrukkelijk stelt dat "Het Handvest geen bindend rechtsinstrument is".

- 2.5. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de schending van artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de weigeringsbeslissing niet afdoende gemotiveerd is, er standaardclausules worden gebruikt en er niet al te diep wordt ingegaan op de nieuwe elementen die hij heeft aangebracht.
6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.
7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.
8. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker wijst erop dat een aantal fouten in de vertaling tijdens zijn eerste asielaanvraag geleid hebben tot een negatieve beslissing. Tevens brengt hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag een aantal nieuwe documenten aan die zijn vrees voor vervolging moeten staven, met

name een overlijdensbericht van A.A., één van de vrienden van verzoeker met wie hij pamfletten uitdeelde en die zou zijn omgekomen als gevolg van martelingen die hij in zijn cel heeft ondergaan, een oproepingsbrief van 21/8/1385 (12 november 2006), waaruit blijkt dat verzoeker wordt aangeklaagd wegens het verspreiden van leugens en foutieve feiten ten aanzien van de regering en waaruit tevens blijkt dat hij moet verschijnen voor de derde kamer van de rechtbank van Delijan en twee voorbeelden van pamfletten die verzoeker verdeelde in Iran. Verzoeker verklaarde dat de Ettela'at drie à vier keer bij zijn ouders thuis is geweest om zijn vader over hem te ondervragen. Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer hetzelfde lot als zijn vriend A.A..

9. Met betrekking tot verzoekers motief, te weten dat hij niet terug kan naar Iran omwille van de redenen aangehaald in zijn eerste asielaanvraag, stelt de Raad vast dat verzoekers beroep tegen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2006 werd verworpen bij arrest nummer 117 van 15 juni 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder verzoekers eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen stelt de Raad vast dat uit het arrest van 15 juni 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn activiteiten en zijn vluchtmotieven die niet kunnen verklaard worden door vertaalfouten. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert heeft de Raad geen marginale toetsing uitgevoerd doch het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 1 september 2006 verworpen nadat hij vaststelde dat verzoekers verklaringen voor de tegenstrijdige verklaringen hem niet konden overtuigen. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag nieuw aangehaalde stukken en documenten. Voor zover verzoeker in huidig verzoekschrift argumenten aanbrengt met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag, inzonderheid inzake de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling van de Commissaris-generaal van 1 september 2006 en de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juni 2007, worden deze argumenten niet in overweging genomen. Overigens ziet de Raad niet in om welke reden een herhaling van dezelfde asielmotieven in een tweede asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De tegenstrijdigheden afgelegd in het kader van de eerste asielaanvraag blijven immers ongewijzigd, temeer daar verzoeker, in het kader van huidige asielaanvraag geen concrete elementen aanbrengt die de tegenstrijdigheden vastgesteld in de eerste asielaanvraag kunnen weerleggen. Voor zover verzoeker verwijst naar zijn specifieke situatie, met name dat hij een zeer jong student is, oordeelt de Raad dat ook van een jong student mag verwacht worden dat hij een coherent relaas weergeeft over de essentiële elementen die hij zelf aanhaalt om zijn vrees voor vervolging te staven.
10. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op

het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en The law of refugee status, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien de Raad overtuigd is van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen, hetgeen in casu niet het geval was.

- 2.11. De nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt in zijn tweede asielaanvraag zijn een overlijdensbericht, twee pamfletten en een oproepingsbrief.
- 2.12. Met betrekking tot de kopie van de oproepingsbrief oordeelt de Raad vooreerst dat aan een kopie geen bewijswaarde kan worden toegekend tenzij deze wordt aangevoerd ter ondersteuning van een coherent relaas waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt. Verzoeker heeft geen coherent relaas gebracht met betrekking tot de beweerde feiten die de redenen waren voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst zoals blijkt uit de beslissing van 5 september 2006. Aan de kopie van de convocatie wordt derhalve geen bewijswaarde toegekend.
- 2.13. Het overlijdensbericht van verzoekers vriend A.A. vermeldt niets over de doodsoorzaak van A.A. en kan dan ook bezwaarlijk als een concreet element van verzoekers vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen.
- 2.14. Ook de twee pamfletten kunnen niet in aanmerking worden genomen als bewijs van verzoekers vrees voor vervolging. Enerzijds dragen de pamfletten de naam van een partij Anjonemeh Azadibashkh Melli Iran, die verzoeker nooit heeft vermeld in zijn eerste asielaanvraag en anderzijds dateren deze pamfletten van na zijn vertrek uit Iran.
- 2.15. Zo verzoeker in het verzoekschrift tevens wijst op zijn activiteiten in België, met name dat hij aangesloten is bij de CPI, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2007 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen melding heeft gemaakt van zijn lidmaatschap bij de CPI en verder met geen enkel woord heeft gerept over politieke activiteiten in België. In tegendeel blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen lid was van de CPI (p. 6). Voor zover verzoeker beweert dat hij openlijk atheïst is, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn atheïsme een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Iran of dat hij om die reden door de Iraanse autoriteiten wordt vervolgd of geïsoleerd. Verzoeker stelt nog dat hij ook zijn groepering in Iran blijft steunen doch vermeldt niet welke groepering dit is, de groepering die hij vermeldde in zijn eerste asielaanvraag dan wel deze vermeld in zijn tweede asielaanvraag. Hoe dan ook de Raad wijst er in deze nogmaals op dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van politieke activiteiten in Iran heeft aangetoond en ook niet aantoonde dat hij in België politieke activiteiten heeft gepleegd en om die reden zou worden vervolgd of geïsoleerd. Verzoekers kritiek op het gebruik van anonieme getuigenissen door CEDOCA en de redenering van het Commissariaat-generaal met betrekking tot het sur place aspect is in deze derhalve niet relevant. Ook verzoekers kritiek met betrekking tot de ingewonnen informatie door de Commissariaat-generaal met betrekking tot de veiligheid van politieke opposanten in Iran is niet relevant in casu omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een politieke opposant is.

- 2.16. In acht genomen wat vooraf gaat besluit de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in aanmerking komt voor de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
- 2.17. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst is niet voldoende. Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 juli 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M.-C. GOETHALS.